

og tillidsfuldt Forhold til den nedarvede Tro, et Forhold uden Trang til nogen som helst Art Bessermachen . . . er det virkelig saa aldeles stridende mod god, sund Fornuft? Jeg har dog set min Fader efter et langt, uroligt og næppe altid helt dadelfrit Liv stirre Døden roligt i Øjnene i den samme Tro. Jeg har dog set den bære min Moder frelst gennem et Liv fuldt af Lidelse og Savn, . . . og jeg tror nu ikke Noget paa, at Menneskene saaledes i en Haandevending skifter den tusindaarige Grundvold for deres Tilværelses Fred og Lykke. Jeg taler ikke her om de enkelte, stærke Aander, de ensomme Titaner, hvorom Historien fortæller, der under Ansvar for Gud grunder over Verdens Gaade. Deres Veje er for mig usporlige, og jeg dømmer dem ikke. Men jeg véd — véd af dyr Erfaring — at for os stakkels Hverdagsmennesker er der kun ét Bud, én Redning: at tro uden Betingelser, uden Tøven, uden at ville rokke ved en eneste Tøddel af Skriftens Ord. Jeg forstaar egentlig slet ikke, hvorledes man kan have en Tro og samtidigt føle en idelig Trang til at makke om paa den. Saa forstaar jeg dog bedre den Tid, da man uden Sentimentalitet brændte Kættere og Tvivlere. Den sande Udvalgte, det virkelige Sandhedsvidne skræmmedes dog ikke af